

Sygn. akt VI Ka 72/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Andrzej Żuk

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu M. K. (1)

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 r.

sprawy R. K. (1) z domu P. ur. (...) w Z.

s. J., H. z domu K.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 17 listopada 2016 r. sygn. akt II K 607/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. K. (2) w ten sposób, że:

- w pkt 1 części dyspozytywnej obniża orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do 4 (czterech) lat,

- w pkt 5 części dyspozytywnej obniża orzeczoną wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności do 5 (pięciu) lat,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług oraz kwotę 117, 00 zł niezbędnych wydatków tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 72/17

UZASADNIENIE

R. K. (2) oskarżony został o to, że:

1. w dniu 25 czerwca 2014 r. w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, grożąc uszkodzeniem ciała oraz pozbawieniem życia I. M. (1) i G. W. (1), żądał wydania pieniędzy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w łącznej kwocie 1.100 zł oraz dowód rejestracyjny i kluczyki od samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym działał na szkodę I. M. (1) i G. W. (1); przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 06 września 2000r. sygn. akt II K 288/00 za czyny z art. 289 § 2 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 11 września 2003 r. do dnia 08 sierpnia 2004 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 21 czerwca 2005 r. sygn. II K 220/05 między innymi za czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 21 lipca 2006 r. do dnia 21 lipca 2010 r.,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

2. w dniu 27 kwietnia 2014 roku w Z. zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...) o wartości 1.000 zł, czym działał na szkodę S. L., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 21 czerwca 2005 r. sygn. II K 220/05 między innymi za czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 21 lipca 2006 r. do dnia 21 lipca 2010 r.,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

3. w dniu 22 listopada 2011 roku w Z. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci pożyczki gotówkowej, wprowadził w błąd przedstawiciela (...) Bank S.A. co do swojej zdolności kredytowej, w ten sposób, że do wniosku o udzielenie pożyczki o numerze (...) złożył nierzetelne oświadczenie co do swojego zatrudnienia oraz osiąganego dochodu w firmie (...) H. (...) ul. (...) J., usiłując doprowadzić bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pożyczki w wysokości 4.000 zł nie mając zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację zatrudnienia przez przedstawiciela banku, czym działał na szkodę (...) Bank S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie II,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

4. w dniu 3 czerwca 2014 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z P. M., J. D. oraz inną nieustaloną osobą zabrał w celu przywłaszczenia spawarkę marki I. o wartości 598 zł, czym działał na szkodę marketu (...) w Z., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie II,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

5. w dniu 21 czerwca 2014 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z E. A. i S. K. zabrał w celu przywłaszczenia dwa niwelatory o łącznej wartości 2.446 zł, czym działał na szkodę marketu (...) w Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie II,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

6. w dniu 29 maja 2014 roku w Z. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd przedstawiciela sieci (...) co do możliwości oraz zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania i zawarł dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych: umowę o numerze (...) oraz umowę o numerze (...), związanych z zakupem po cenach promocyjnych telefonu komórkowego marki LG – 1 zł oraz routera wifi 29 zł, czym doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.756,99 zł przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie II,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 17 listopada 2016 r. w sprawie II K 607/15:

I. oskarżonego R. K. (2) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przyjmując że dopuścił się go będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 06 września 2000r. sygn. akt II K 288/00 za czyn z art. 289 § 2 kk i inne na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzonej do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 19.08.2003 r. sygn. II Ko 301/03, którą odbył w okresach od dnia 03.08.2000 r. do dnia 06.09.2000 r. i od dnia 11 września 2003 r. do dnia 08 sierpnia 2004 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 21 czerwca 2005 r. sygn. II K 220/05 między innymi za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara została objęta karą łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 21 lipca 2006 r. do dnia 21 lipca 2010 r., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego R. K. (2) uznał za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów opisanych w pkt II, IV i V części wstępnej wyroku, przyjmując, że dopuścił się ich będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 21 czerwca 2005 r. sygn. II K 220/05 między innymi za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara została objęta karą łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 21 lipca 2006 r. do dnia 21 lipca 2010 r., tj. przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, przyjmując iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu przepisu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

III. oskarżonego R. K. (2) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, przyjmując że dopuścił się go w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego R. K. (2) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku, przyjmując że dopuścił się go w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego R. K. (2) w pkt. 1, 2, 3 i 4 części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego R. K. (2) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej I. M. (1) kwoty 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem częściowego naprawienia szkody,

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego R. K. (2) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej G. W. (1) kwoty 200 zł (dwieście złotych) tytułem częściowego naprawienia szkody,

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego R. K. (2) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...)w W. kwoty 1.756,99 zł (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt sześć złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem naprawienia szkody,

IX. na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: kopii dwóch umów pożyczki w Lombardzie z dnia 21.06.2014 r., umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 26.05.2014 r. nr (...) i umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 26.05.2014 r. nr (...), opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) poz. 8, 9 i 10 k. 446 akt,

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu R. K. (2) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 27.04.2014 r. i tymczasowego aresztowania w sprawie w dniach od 26.06.2014 r. do 02.10.2014 r.,

XI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę (...) - zł (jeden tysiąc trzysta osiem złotych) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oraz kwotę 300,84 zł (trzysta złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem podatku VAT,

XII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. ze zm.) zwolnił oskarżonego R. K. (2) od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym odstąpił od wymierzenia mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego oraz oskarżony; obrońca oskarżonego powołując się na przepis art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k., wyrokowi temu zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci naruszenia art. 7 k.p.k., art. 91 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, poprzez:

a) uznania za w pełni wiarygodne zeznań pokrzywdzonych – I. M. (1) i G. W. (1) w zakresie, w jakim obciążają one oskarżonego R. K. (2), wskazując, iż nie był on jedynie biernym świadkiem zdarzeń z udziałem D. F. (1), w sytuacji gdy udział oskarżonego w zdarzeniu był znikomy, a całe zdarzenie miało zupełnie inny przebieg niż wskazują ww. pokrzywdzone,

b) uznanie, że zeznania pokrzywdzonych I. M. (1) i G. W. (1) znajdują pośrednio potwierdzenie w zeznaniach obsługi hotelu, w którym się zatrzymały, w sytuacji gdy zeznania świadka S. S. wskazują jedynie na obecność oskarżonego i D. F. (1) w tym hotelu, w czasie kiedy przebywały tam pokrzywdzone,

c) uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego S. L. i świadka E. G., wskazujących na okoliczności związane z ujawnieniem kradzieży samochodu marki O. (...), w sytuacji gdy sam pokrzywdzony wskazuje, iż w tym czasie był nietrzeźwy po stypie i nie pamięta dokładnie co się stało, że sam nie jest pewien czy samochód faktycznie został skradziony, a z zeznań świadka E. G. nie wynika, aby przebywała z nim cały czas podczas stypy odbywającej się na podwórku a na fakt nietrzeźwości pokrzywdzonego i okoliczności powstania tego stanu, wskazuje także oskarżony, który dokładnie jest zorientowany w sytuacji pokrzywdzonego, co przekonuje o prawdziwości jego wyjaśnień,

d) nieuzasadnione przyjęcie, że S. L. w zeznaniach złożonych przed Sądem wskazywał, że odzyskał swój samochód, z tym, że był on uszkodzony, podczas gdy z zeznań tego świadka złożonych na rozprawie w dniu 10.12.2015 r. wynika, że jak policjanci oddali mu samochód to „samochód był cały i nieuszkodzony”,

e) uznanie za częściowo wiarygodnych zeznań świadka H. M. (1) w zakresie, w jakim wskazał on, że nigdy nie zatrudnił oskarżonego na podstawie umowy o pracę, w sytuacji gdy taka okoliczność została przez niego potwierdzona w wystawionym zaświadczeniu, co świadek sam potwierdził wskazując, że wystawił „to” zaświadczenie,

f) uznanie, że zeznania E. A. są wiarygodne jedynie w określonym zakresie, albowiem wynika z nich, że chciała umniejszyć rolę oskarżonego w kradzieży, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż jego rola polegała jedynie na tym, że był i oglądał z dziewczynami te urządzenia, jednak nie był zainteresowany ich kradzieżą, a ponadto wskazał on na S. G., jako drugą dziewczynę, a nie M. K. (2),

g) uznanie za wiarygodne zeznań świadków P. M. i J. D. którzy wskazali na udział oskarżonego w kradzieży w sklepie (...), podczas gdy zeznania tych świadków odbiegają od wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie, który nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu,

2) rażąco niewspółmierność orzeczonych oskarżonemu kar za poszczególne czyny oraz kary łącznej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności, podczas gdy dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, czy też zapobieżenia przez niego powrotowi do przestępstwa wystarczająca byłaby kara zdecydowanie niższa, a orzeczona kara nie wydaje się karą współmierną, sprawiedliwą, czy też dostosowaną do indywidualnych potrzeb resocjalizacyjnych i wychowawczych gdyż ewidentnie jest karą zbyt surową w stosunku do zarzucanych mu czynów.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę wyroku wobec oskarżonego R. K. (2) i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu, bądź
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu,
- 3) zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przed Sądem II instancji,

Oskarżony powołując się na art. 4 i 6 k.p.k. art. 5 § 2 k.p.k., art. 395 k.p.k., art. 396 § 1 i 2 k.p.k., art. 410, 424, 425, 438, 440 i 447 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na treść tego orzeczenia (uznanie mnie winnym czynu IV i V)
2. błędne zastosowanie recydywy specjalnej (art. 64 § 2 k.k.) do czynu I wyroku
3. błędne zakwalifikowanie prawne czynów w punkcie I, II, III, IV, V wyroku, co miało istotne znaczenie i wpływ na orzeczenie
4. obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść tego orzeczenia poprzez:
 - a) ograniczenie prawa do obrony (art. 4, 5, 6 k.p.k.)
 - b) nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy (art. 4 k.p.k., 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k.)
 - c) nieuwzględnienie przez sąd dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego (art. 424 § 1 k.p.k.)
5. Obrazę przepisów prawa materialnego (oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion zarzucanych mu czynów I, II, III, IV, V)

Działając na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. oskarżony wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zasadny okazał się jedynie zawarty w obydwu apelacjach zarzut rażącej niewspółmierności kary za czyn przypisany w pkt 1 części dyspozytywnej oraz kary łącznej, pozostałe zarzuty zawarte w apelacjach nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zarzuty zawarte tak w apelacji obrońcy jak i w osobistej apelacji oskarżonego są w znacznej części ze sobą zbieżne, omówione więc zostaną łącznie w odniesieniu do poszczególnych czynów, w których sprawstwo oskarżonego jest kwestionowane. Sąd Okręgowy zauważa, że z treści zarzutów apelacji wynika, iż niekwestionowane jest sprawstwo

i wina oskarżonego jedynie odnośnie czynu z pkt VI części wstępnej wyroku (oszustwo na szkodę sieci telefonii komórkowej P.), gdzie podważany jest tylko wymiar kary.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najpoważniejszego przypisanego oskarżonemu przestępstwa tj. rozboju z pkt I części wstępnej (pkt 1 części dyspozytywnej) stwierdzić należy że Sąd Okręgowy podziela ocenę materiału dowodowego oraz ustalenia w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej czynu poczynione przez Sąd I instancji. Przypomnieć należy – co odnosi się do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów – że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. w. SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7- 9/1991,poz.41). Wymaganiom tym sprostał Sąd I instancji w niniejszej sprawie. W szczególności odnośnie zarzucanego przestępstwa rozboju Sąd I instancji podał powody dla których dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych I. M. (1) i G. W. (1) pośrednio potwierdzonych zeznaniami świadków S. S. i I. A., odmówił zaś wiarygodności dowodom przeciwnym tj. wyjaśnieniom oskarżonego R. K., częściowo wyjaśnieniom D. F. (1) którego sprawa wyłączona została do odrębnego rozpoznania, zeznaniom A. F. (str.7 - 9 uzasadnienia, k. 951 – 952 akt). Tak dokonana ocena materiału dowodowego nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów jakie zakreśla art. 7 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że przestępstwo rozboju z art. 280 § 1 k.k. może być dokonane nie tylko poprzez użycie przemocy wobec osoby ale także poprzez groźbę natychmiastowego jej użycia. Z zeznań zarówno I. M. (1) (k. 11 – 12, k.78 – 80, k. 154 – 157 , k. 159 – k. 163 , k.773 – 774) jak i G. W. (1) (k. 14 – 15 , k.68 -69 , k.892 -893) jednoznacznie wynika, że takie groźby ze strony oskarżonego R. K. i współdziałającego z nim D. F. (1) padały, następnie wymienieni dokonali zaboru mienia pokrzywdzonych: pieniędzy w łącznej kwocie 1.100 zł., kluczyków od samochodu, dowodu rejestracyjnego. Niewątpliwie groźbą natychmiastowego użycia przemocy była groźba pocięcia twarzy pokrzywdzonych ostrym przedmiotem oraz groźba wyrzucenia I. M. (1) przez okno w przypadku niewydania pieniędzy. Z prawidłowo ustalonego w oparciu o zeznania pokrzywdzonych stanu faktycznego jednoznacznie wynika przy tym, że R. K. i D. F. działali wspólnie i w porozumieniu dzieląc się rolami w trakcie zdarzenia i nie ma w tej sytuacji znaczenia że np. tylko D. F. groził wyrzuceniem I. M. przez okno i zabrał jej mienie skoro było to w obecności i za pełną akceptacją R. K., któremu przekazał następnie kluczyki do samochodu pokrzywdzonej i polecił sprawdzić czy jest tam „kasa”, co ten uczynił (k.12). Zupełnie gołosłowne jest w tej sytuacji twierdzenie obrońcy oskarżonego zawarte w uzasadnieniu apelacji, iż brak jest jednoznacznych dowodów że R. K. uczestniczył w rozboju, że był jego aktywnym uczestnikiem. Słusznie Sąd I instancji wskazał także, że zeznania pokrzywdzonych pośrednio potwierdzają zeznania świadków S. S. i I. A., Osoby te, pracujące w hotelu gdzie doszło do zdarzenia nie były wprawdzie jego bezpośrednimi świadkami, opisywały jednak w sposób zbieżny z zeznaniami pokrzywdzonych okoliczności przed dokonaniem rozbojem gdy oskarżony i D. F. udawali się do pokoju hotelowego i po nim gdy pokrzywdzona G. W. krzykiem alarmowała o zdarzeniu i prosiła o zabezpieczenie auta (k.196 – 199 , k. 206 -207). Zważywszy na wszystkie powyższe okoliczności niezasadne są zarzuty naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 91 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k.

W kontekście czynu z pkt. I części wstępnej oskarżony w osobiście sporządzonej apelacji twierdził że naruszone zostało jego prawo do obrony poprzez nieprzesłuchanie bezpośrednio na rozprawie świadka G. W. i D. F.. Zarzut ten jest chybiony. G. W. została przesłuchana w drodze pomocy prawnej przed sądem wezwanym – Sądem Rejonowym w Hrubieszowie w trybie art. 396 § 2 k.p.k., o czynności tej zawiadomiony został oskarżony a uczestniczyła w niej obrońca oskarżonego wyznaczona do tej czynności (k. 892 – 893, k. 874). Napotykając na trudności związane ze stawiennictwem tego świadka na rozprawie Sąd I instancji miał prawo wyboru formy jego przesłuchania, fakt iż skorzystał z instytucji sądu wezwanego nie zaś z przesłuchania za pomocą urzędnika technicznego pozwalającego na przeprowadzenie tej czynności na odległość - wbrew temu co podnosi skarżący - nie oznacza że zostało naruszone jego prawo do obrony. Miejsce pobytu D. F. w czasie trwania postępowania sądowego nie było znane, przebywał on za granicą nie podając dokładnego adresu, wcześniej, jeszcze w postępowaniu przygotowawczym z tego powodu wyłączono jego sprawę do odrębnego rozpoznania (k.737,k.773, k.528). Sąd I instancji władny był w tej sytuacji

na podstawie art.391 § 2 k.p.k. poprzestać na odczytaniu jego wyjaśnień ze śledztwa (k.775 odwrót). Ten sposób procedowania w tej określonej sytuacji wbrew twierdzeniom skarżącego także nie narusza prawa do obrony oskarżonego w rozumieniu art.6 k.p.k.

Dla Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Dostatecznie uzasadnił to Sąd I instancji (str. 6 i 14 uzasadnienia ,k. 950 odwrót, 954 odwrót akt). Oskarżony nietrafnie kwestionował w apelacji działanie w warunkach multirecydywy z art. 64 § 2 k.k., spełnione zostały bowiem wszystkie przesłanki o których mowa w tym przepisie. Skarżącemu przypomnieć należy że w warunkach recydywy wielokrotnej popełnić można jedynie przestępstwa z katalogu wymienionego w tym przepisie, m.in. przestępstwo rozboju z art. 280 § 1 k.k. Wszystkie pozostałe przestępstwa przypisane oskarżonemu w niniejszej sprawie do katalogu tego nie należą dlatego w kwalifikacjach prawnych przyjęto w stosunku do nich art. 64 § 1 k.k. Analizując przesłanki z art. 64 § 2 k.k. podkreślić należy że oskarżony R. K. (2) (wcześniej używający nazwiska R. K. (1)) był wielokrotnie karany głównie za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym dwoma wyrokami wymienionymi w opisie przypisanego mu czynu (wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 6.09.2000 r. w sprawie II K 288/00 za czyn z art.289 § 2 k.k. i in. na karę 1 roku pozbawienia wolności wykonaną w okresie 3.08.2000 r.- 6.09.2000 r. i 11.09.2003 r. – 8.08.2004 r. oraz wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 21.06.2005 r. w sprawie II K 220/05 m.in.za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności objętą karą łączną 4 lat pozbawienia wolności wykonaną w okresie 21.07.2006 r. – 21.07.2010 r., odpisy wyroków k.144 -149, k.318, k.447). Spełnione są więc wszystkie przesłanki o których mowa w art. 64 § 2 k.k.: uprzednie skazanie w warunkach art. 64 § 1 k.k., odbycie łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności, popełnienie ponownie przestępstwa z katalogu z art. 64 § 2 k.k. (jest w nim kradzież z włamaniem z art. 279 § 1 k.k.) w okresie 5 lat po odbyciu poprzedniej kary.

W ocenie Sądu Okręgowego kara orzeczona przez Sąd I instancji za wyżej wymieniony czyn w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności była jednak karą rażąco surową , zważywszy przede wszystkim na okoliczności i sposób jego popełnienia. W tym zakresie Sąd uznał za zasadne argumenty zawarte w obydwu apelacjach. Nie kwestionując istotnych okoliczności obciążających dla oskarżonego, w tym wspomnianej wyżej uprzedniej karalności, działania w warunkach recydywy wielokrotnej, przypomnieć należy, iż z ustalonego stanu faktycznego wynika, że wobec pokrzywdzonych nie użyto przemocy a jedynie grożono jej użyciem, ponadto pierwszoplanową rolę w dokonanym przestępstwie odgrywał D. F. , był on bardziej aktywny, zdawał się podejmować najważniejsze decyzje, rola oskarżonego R. K. (2) była drugoplanowa. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego obniżając karę pozbawienia wolności za ten czyn do 4 lat. Kara w takim wymiarze zdaniem Sądu Okręgowego będzie adekwatna do wszystkich okoliczności o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Co się tyczy czynu z pkt II części wstępnej wyroku ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji także nie budzi zastrzeżeń. Dysponując na rozprawie głównej walorem bezpośredniości, działając w ramach zasady swobodnej oceny dowodów Sąd ten władny był dać wiarę zeznaniom świadka S. L. w szczególności z postępowania przygotowawczego i zeznaniom świadków E. G. i R. R., odmówić zaś wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego kradzieży samochodu na szkodę S. L. i zeznaniom świadków M. B. oraz M. W.. Swoje stanowisko Sąd I instancji przekonywująco argumentował w pisemnym uzasadnieniu wyroku odnosząc się do wszystkich istotnych kwestii, w tym także do częściowej zmiany zeznań przez S. L. na rozprawie (str. 9 – 11 uzasadnienia, k. 952 – 953 akt). W ocenie Sądu Okręgowego ani obrońca oskarżonego ani sam oskarżony nie wskazali w apelacjach przekonywujących argumentów które podważałyby tą ocenę. Przedstawiając swoją ocenę materiału dowodowego skarżący nie przekonali Sądu Odwoławczego co do jej trafności. Zdaniem Sądu Okręgowego mając na uwadze zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dokonał kradzieży samochodu O. (...) należącego do S. L., nie zaś – jak próbowali przekonać skarżący w apelacjach – pokrzywdzony oddał oskarżonemu to auto „w zastaw” za kwotę 500 zł. Nie budzi żadnych wątpliwości kwalifikacja prawna czynu oskarżonego.

Mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie ulega także dla Sądu Okręgowego wątpliwości sprawstwo i wina oskarżonego R. K. odnośnie czynów z pkt IV i V części wstępnej wyroku. Zeznania świadków M. K.

(2) i E. A. a także pracownika sklepu (...) jednoznacznie świadczą że oskarżony dokonał wspólnie i w porozumieniu z wyżej wymienionymi kobietami kradzieży niwelatorów z marketu (...) w Ł.. Obydwie kobiety szczegółowo opisały okoliczności dokonania kradzieży z podziałem ról na poszczególne osoby i bynajmniej nie wynika z nich że oskarżony jedynie „był i oglądał” te urządzenia. Z kolei odnośnie kradzieży mienia ze sklepu (...) w Z. na sprawstwo oskarżonego jednoznacznie wskazują zeznania J. D., P. M. i P. Z.. Także w tym wypadku dwoje pierwszych z wymienionych świadków dokładnie opisało okoliczności kradzieży wskazując szczegółowo jaka była rola oskarżonego. W zakresie tych dwóch czynów Sąd I instancji zasadnie dał wiarę dowodom z zeznań wymienionych świadków odmawiając wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego. W apelacjach nie przedstawiono przekonujących argumentów na podważenie powyższego. Kwalifikacje prawne czynów oskarżonego są prawidłowe.

Kara 1 roku pozbawienia wolności za ciąg przestępstw z pkt II ,IV i V części wstępnej z pewnością nie jest karą rażąco surową, zważywszy w szczególności na okoliczności obciążające oskarżonego, w szczególności uprzednią wielokrotną karalność.

Sąd I instancji prawidłowo ocenił materiał dowodowy również odnośnie czynu z pkt III części wstępnej wyroku. Podstawowe znaczenie ma tutaj ocena zeznań świadka H. M. (1) prawidłowo przeprowadzona przez Sąd I instancji (str. 13 uzasadnienia, k. 954 akt). Z zeznań tego świadka jednoznacznie wynika że zaświadczenie o zatrudnieniu oskarżonego w jego zakładzie pracy wydał „dla jego kuratorki aby wiedziała gdzie on przebywa”, oskarżonego zaś zatrudnił bez umowy o pracę placąc mu 400 – 600 zł tygodniowo (k.290). Świadek zawiesił przy tym swoją działalność gospodarczą od 1.09.2011 r. (k.262). Niewiarygodne, wręcz naiwne jest twierdzenie oskarżonego zawarte w apelacji że nie wiedział o zawieszeniu działalności gospodarczej przez H. M., skoro od ponad dwóch miesięcy do momentu czynu już u niego nie pracował. Oczywistym jest że oskarżony podpisując oświadczenie w dniu 22.11.2011 r. o zatrudnieniu w zakładzie świadka na podstawie umowy o pracę i poświadczając w ten sposób że ma stały dochód usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank w którym złożył wniosek o udzielenie pożyczki. W apelacjach brak jest logicznych argumentów podważających powyższe okoliczności. Kwalifikacja prawna czynu oskarżonego w ocenie Sądu Okręgowego jest prawidłowa.

Wymierzona za ten czyn kara 1 roku pozbawienia wolności nie jest karą rażąco surową zważywszy na wszystkie okoliczności obciążające o których mowa powyżej.

Nie jest też karą rażąco surową kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt VI części wstępnej wyroku. Poza wszystkimi okolicznościami obciążającymi wymienionymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przytoczonymi powyżej wskazać należy na niemałą szkodę wyrządzoną tym czynem oskarżonego, przekraczającą 1.700 zł.

Reasumując powyższe i przechodząc do wymiaru kary łącznej Sąd Okręgowy uznał że kara 6 lat pozbawienia wolności jest rażąco surowa, w szczególności zważywszy iż obniżona została z 5 do 4 lat kara pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. i in. W tym stanie rzeczy zmieniając zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. K. Sąd Okręgowy obniżył karę łączną pozbawienia wolności z pkt 5 części dyspozytywnej do 5 lat. Tak wymierzona kara w przekonaniu Sądu Okręgowego spełni swoje zadanie tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Zmieniając zaskarżony wyrok w sposób wyżej opisany Sąd Okręgowy w pozostałej części utrzymał go w mocy wobec oskarżonego R. K..

Na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 zł. podatku od towarów i usług oraz kwotę 117,00 zł niezbędnych wydatków (koszty dojazdu do Sądu Okręgowego z siedziby kancelarii w Z. k. 1119 akt) tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 i k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zważywszy na sytuację materialną oskarżonego zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.